

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Συνδρομή ἑτησία.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει γρ. ἀργ. 30

Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » » 35

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 8

Ἐξάμνος τὰ ἡμίση.

Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΙ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛ. ΠΑΡ. 60.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐν Γαλατῷ, ὁδῷ Χαρισσῆ,

Ἄρ. 12.

Διευθυντής καὶ ἐκδότης

Τ. Α. ΔΕΠΑΣΤΑΣ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ἡτέρα, ἔλεγε τῆς προάλλαις ὁ μικρὸς Μανώλης, ὁ διδάσκαλος μᾶς εἶπε σήμερον, ὅτι ὁ Θεὸς ἔπλασε τοὺς ἀνθρώπους κατ' εἰκόνα Του· πῶς τὸ ἤξεύρει; Εἶδε κανεὶς τὸν Θεόν;

— Κανεὶς, παιδί μου, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ του, δὲν εἶδε τὸν Θεόν.

— Ἀλλὰ τότε πῶς πιστεύομεν εἰς τὴν ὑπαρξίν Αὐτοῦ;

— Ἐκ τῶν ἀποδείξεων, τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς μᾶς παρέσχε περὶ τῆς ὑπάρξεώς Του· διότι ὁ Θεὸς, παιδί μου, δὲν ἄφησε τὸν ἑαυτὸν Του ἀμαρτύρητον, ἀλλὰ, καθὼς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «Τὰ ἀόρατα Αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθαροῦται.»

— Ἐξήγησόν μοι τοῦτο, μητεροῦλά μου, εἶπεν ὁ Μανώλης, μετὰ παρακλητικῆς φωνῆς.

Ἡ ἀγαθὴ μήτηρ του, ἐκπληροῦσα τὴν αἰτησίον του, τῷ ἀπήντησε.

— Τί νομίζεις παιδί μου; Ἡ οἰκία μας αὕτη κατεσκευάσθη μονάχη τῆς;

— Ὅχι· κατεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος.

— Λοιπὸν, παιδί μου, μάθε ὅτι καθὼς καθ' ἑμῖα οἰκία κατασκευάζεται ὑπὸ τινος, τοιοῦτοτρόπως ἡμεγάλῃ αὕτῃ οἰκίᾳ, τὴν ὁποίαν λέγομεν **κόσμον**, κατεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Οὐδὲν πρᾶγμα ἐν τῷ κόσμῳ, παιδί μου, ὑπάρχει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἔκ τινος αἰτίας. Ἐὰν λοιπὸν ἀνατρέξωμεν ἀπὸ αἰτίας εἰς αἰτίαν, θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ὑψίστην αἰτίαν τοῦ παντός, ἡ ὁποία εἶνε ὁ Θεός.

— Ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν, μητεροῦλά μου, νὰ παραχθῶσι ταῦτα ἐκ τύχης, ἢ κατὰ συγκυρίαν;

— Ὅχι, παιδί μου, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ του, διότι, ἂν τοῦτο ἀλήθειαν, ὁ κόσμος θὰ κατεστρέφετο πρὸ πολλοῦ, ἀφ' οὗ πᾶν τὸ τυχαῖον οὐδέποτε τηρεῖται καὶ διαρκεῖ.

Ἄν δὲν ὑπῆρχεν ὁ Θεός καὶ ἂν δὲν ἐφρόντιζεν ἀκατάπαυστα διὰ τὸν κόσμον, οὐδὲν τῶν ἐν αὐτῷ θὰ ὑπῆρχε καὶ ὁ κόσμος θ' ἀποσυνετίθετο. Ἴδὲ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ· οὔτε σπεύρουσιν, οὔτε θερίζουσιν, οὔτε συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, ὁ δὲ Θεός τὰ τρέφει· παρατήρησον τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ· οὔτε νήθουσιν, οὔτε ὑφαίνουσι, καὶ ὅμως εἶνε στολισμένα λαμπρότερα ἀπὸ ὅ,τι δυνάμεθα ὅχι νὰ ἀποκτήσωμεν, ἀλλὰ νὰ φαντασθῶμεν. Ἀπὸ ταῦτα καταλαμβάνεις, ὅτι ὁ Θεός φροντίζει δι' ὅλα τὰ κτίσματά Του, διατηρεῖ αὐτὰ εἰς ὑπαρξίν καὶ ἐνέργειαν, τὰ κυβερνεῖ πανσόφως, καὶ διευθύνει ἕκαστον πρὸς βέλτιστον τέλος. Ἄνευ τοῦ θελήματός Του οὐδὲ ἐν φύλλον ἐκπίπτει ἀπὸ τοῦ δένδρου, οὐδὲ μία θριξί πίπτει ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μας· «Ἐν Αὐτῷ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν.»

— Ἀλλὰ τότε διατί δὲν φροντίζει ἐξ ἴσου περὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ δὲν μοιράζει ἐξ ἴσου εἰς ὅλους τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου; ἠρώτησεν ὁ Μανώλης.

— Διότι ὁ Θεός ἐπροίκισε τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὸ δῶρον τῆς ἐλευθερίας καὶ θέλει νὰ δοκιμασθῇ ἡ ἀρετὴ τοῦ καθενός, ὅπως ἕκαστος ἡμῶν δικαιοῦθῃ ἢ κατακριθῇ διὰ τὰς πράξεις του.

Ὁ Θεός, τέκνον μου, δίδει εἰς ἕνα τὰ πλοῦτη, διὰ τὴν κάμη τὴν δοκιμασθῆ ἢ φιλανθρωπία καὶ ἢ φιλαδέλφεια αὐτοῦ· ὁ Θεός ἐπιτρέπει νὰ μείνη εἰς ἄλλος πτωχός, διὰ τὴν δοκιμασθῆ ἢ ὑπομονὴ καὶ ἢ ἀντοχὴ του· ἀπὸ ὅλους δὲ καὶ ἀπὸ ἕνα ἕκαστον χωριστὰ ἀπαιτεῖ τὴν πρὸς τὴν ἐργασίαν ἀγάπην, ἐπειδὴ ἐξαιρετικῶς διὰ τὸν ἄνθρωπον ὥρισε νὰ τρώγῃ τὸν ἄρτον του ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου του· ὅθεν ὁ μὴ ἐργαζόμενος δὲν δικαιούται νὰ μεταλαμβάνῃ τροφῆς, ἀπ' οὗ ὁ Θεός ὥρισε αὐτὴν ἀτάλλαγμα τῆς ἐργασίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἀρετὴ, παιδί μου, δὲν ἐμπορεῖ νὰ δοκιμασθῆ, νὰ βασανισθῆ καὶ νὰ γίνῃ τελεία, ἐάν λείπωσιν οἱ πειρασμοί, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς πρὶν ἀρχίσῃ τὸ κήρυγμα αὐτοῦ ἐπειράσθη καὶ ἐδοκιμάσθη ἐν τῇ ἐρήμῳ, εἰς τὴν ὁποίαν ὠδηγήθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εὐθύς, ὅτε ἐβαπτίσθη ἐν τῷ Ἰορδάνῳ.

— Διηγῆσού μου, μητερούλά μου, τοῦτο.

— Ὅταν ἐπλησίασεν ὁ καιρὸς κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἐπεχείρει ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τὸ ἔργον τῆς δημοσίας διδασκαλίας Του, ἐπορεύθη εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Ἰορδάνου, ὅπου εἶχεν ἐγκαταστήσῃ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, προσκαλῶν τοὺς ἀνθρώπους εἰς μετάνοιαν. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς προσῆλθεν εἰς αὐτὸν διὰ νὰ βαπτισθῆ καὶ προχειρισθῆ εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου Σωτῆρ τῶν μετανοούντων.

Εὐθὺς μετὰ τὸ βάπτισμα ὠδηγήθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὴν ἐκείθεν τοῦ Ἰορδάνου ἔρημον, ἐν μέσῳ ἀποκρήμων βράχων καὶ φαλακρῶν βουνῶν, εἰς μέρος ὅπου οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐπλησίαζον. Ἐκεῖ ἔμεινε τεσσαράκοντα ἡμερονύκτια, παρασκευαζόμενος διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς νηστείας εἰς τὸ μέγα ἔργον διὰ τὸ ὁποῖον ἐνηνθρώπησεν.

Ὁ Διάβολος περιέμενε νὰ ἐξασθενήσῃ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ βάλῃ αὐτὸν εἰς πειρασμόν.

Ὅταν εἶδεν αὐτὸν, βασανιζόμενον, ὡς ἄνθρωπον, ὑπὸ τῆς μακρᾶς πείνης, ἐσκέφθη νὰ ἐρεθίσῃ αὐτὴν δι' ὑποδείξεως προχειροῦ μέσου εἰς κατάπαυσιν τῶν ὀδυνῶν τῆς· ὅθεν προσῆλθε καὶ, δεικνύων τὰς κατεσπαρμένας πέτρας, εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν: *ἐὰν ἦσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, εἰπὲ γὰρ γείρωσιν ἄρτοι οἱ λίθοι οὗτοι.* Ὁ Ἰησοῦς τὸν ἀπεστόμωσεν εἰπὼν: *μὲ μόνον ἄρτοι δὲν ζῆ ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐκ.ληρῶν τὰ θεῖα λόγια.* διότι, παιδί μου, ὁ ἄρτος συντελεῖ εἰς συντήρησιν τῶν δυνάμεων τοῦ σώματος, ἐν ᾧ ἡ ἐκπλήρωσις τῶν θείων λογίων ἐνδυναμώνει τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καθιστᾷ ἱκανὴν εἰς ἀπόκτησιν τῆς αἰωνίου καὶ πραγματικῆς ζωῆς.

Ἀποτυχῶν ὁ Διάβολος κατὰ τὸν πρῶτον πειρασμόν, μετέφερε τὸν Ἰησοῦν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα· τὸν ἔστησεν εἰς τὴν ὑψηλότεραν γωνίαν τῆς στέγης τοῦ ναοῦ· καὶ τῷ εἶπεν: *ἂν ἦσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ρίψον ἀπὸ ἐδῶ κάτω.* Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, διδάσκων, ὅτι δὲν πρέπει ἄνευ ἀνάγκης νὰ ριπτόμεθα εἰς κινδύνους διὰ νὰ προκαλέσωμεν τὸν Θεὸν εἰς βοήθειαν χάριν ἐπιδεικτικᾶσεως, ἀπήντησε: *δὲν θὰ θέσῃς ὑπὸ δοκιμασίαν Κύριον τὸν Θεόν σου.*

Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν καὶ τοῦ πειρασμοῦ τούτου ὁ Διάβολος τὸν μετέφερεν εἰς ὑψηλότητα ὄρος, καὶ ἀπ' οὗ τῷ εἶδειξεν ἀπὸ ἐκεῖ πολλὰ εὐήμερουντα βασίλεια, τῷ εἶπεν: *ὅλα αὐτὰ θὰ σοὶ τὰ δώσω, ἐὰν πέσῃς καὶ μὲ προσκυνήσῃς.* Τὴν αὐθάδειαν αὐτὴν, ἐπιτιμῶν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶπεν: *ἔλαγε ὀπίσω μου Satarā· Κύριον τὸν Θεόν σου προσκυνήσεις καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις.*

Ἐντρομος ἔφυγε τότε ὁ Διάβολος, οἱ δὲ Ἄγγελοι κατήλθον καὶ ὑπηρετοῦν τὸν Ἰησοῦν.

Μάρκος ἱερομόν. ὁ Ἐφέσιος.

ROBINSONETTA

(Συνέχεια· ἴδε Φυλ. 10).

αὶ στὴ στιγμὴ τὰς τοὺς ἄκουσα τὰ ξύλινα παπούτσια ἐπάνω στῆς πέτρας νὰ φεύγουν... Ἔτσι φοβέρισσα τὸ φάντασμα. Ἀπὸ τότε δὲν ξαναφάνηκε. Καὶ ἐκατάλαβα ὅτι δὲν εἶχε διάθεσιν νὰ ριψοκινδυνεύσῃ ἄλλη

φορὰ, ἀφοῦ μάλιστα, ὅταν τὸν συνήντησα ἐπειτα, μὲ παρετήρει τόσο ἀστεία, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι νὰ ἔλεγεν «Ἦναι δυνατόν νὰ μὴ φοβῆται αὐτὴ ἐκεῖ ἐπάνω;...»

— Τὸν γνωρίζεις λοιπὸν αὐτόν, ποῦ κάμνει τὸ φάντασμα; ἠρώτησεν ὁ κτηματίας.

— Πῶς ὄχι;
— Καὶ ποῖος εἶνε;
— Αὐτὸ τὸ κακὸ ὑποκείμενο, ὁ Γρηγόρης· ἔχει πάντοτε ἀκονισμένα τὰ δόντια του, ὅταν πρόκειται δι' ἐμέ· αὐτὸ εἶνε ἀφότου ἦλθα εἰς τὸ χωριό...
— Ἄ, ναί! ἠξέυρω· ὁ Πέτρος μοῦ διηγῆθη νομίζω κάτι... Ἀὐτὸ εἶπεν ἀπὸ αὐτὰ δὲν φοβεῖσαι μήπως αὐτὸς ὁ κακοῦργος σοῦ παίζει ἐδῶ κανένα κακὸ παιγνίδι;

— Μπα! θὰ τὸ ἴδουμε! ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ μὲ τόνον ἀφρόντιδος βεβαιότητος. Τὸν θεωρῶ ἱκανὸν διὰ πάντα· ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ ἀνυπεράσπιστος.

— Ἔστω· ἀλλὰ δὲν θὰ ἦσο καλλίτερα εἰς καμμίαν οἰκογένειαν, ὅπου θὰ ἤθελαν τὸ καλόν σου καὶ ὅπου μὲ τὴν ἐργασίαν σου θὰ ἐκέρδιζες ἦσυχά τὸ ψωμί σου;

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, κύριε Εὐτύχιε, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν αὐτὴ εἶνε ἡ ἰδέα μου. Δὲν πειράζω κανένα, δὲν ζητῶ τίποτε ἀπὸ κανένα καὶ θέλω νὰ ἀκολουθήσω τὸ σχέδιόν μου διὰ νὰ ἰδῶ, νὰ γνωρίσω...

— Πολὺ καλά, ἀλλ' ὅτι καὶ ἂν μοῦ εἶπῃς, ἐπέμεινε ὁ κτηματίας, βλέπω τὰ χέρια σου σκασιμένα ἀπὸ τὸ κρούσῃ αἷμα στᾶζον.

— Ὡ δὲν εἶνε τίποτε, εἶπεν ὑψούσα τὰς χεῖρας μὲ τρόπον τινὰ ἀδιαφορίας.

— Δὲν ἔχεις ἐνδύματα.

— Θὰ ἔχω.

— Πῶς;

— Αὐτὸ εἶνε ἰδική μου ὑπόθεσις, κύριε Εὐτύχιε.

— Κύτταξε ποῦ κοιμάσαι, ὑπέλαθεν ὁ ἀγαθὸς χωρικός, κύπτων ἐκ νέου πρὸς τὴν ὀπὴν.

— Εἰς ὠραῖο ἄχυρο μὲ χορτάρι ἀπὸ κάτω.

Ἐνῶ τὸ παιδίον ἔδιδε τὴν τελευταίαν τελευτὴν ἀπάντησιν ὁ κτηματίας ἐφαίνετο ἀκρωμένους μετὰ προσοχῆς πρὸς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ κοιλώματος, εἶτα στρεφόμενος,

— Περίεργον! εἶπε, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι κάτι σαλεύει ἢ ροχαλίζει εἰς τὸ δωμάτιόν σου, τί εἶνε; λέγε.

— Ἄ! ἀπεκρίθη μειδιῶσα ἡ κορασίς, δὲν εἶνε τίποτε, εἶνε ὁ καυμένος μου ὁ Λύκος. Δὲν σᾶς γνωρίζει καὶ μουγκρίζει.

— Ὁ λύκος; ἐπανελάθεν ὁ κτηματίας, τί ἔχεις μαζὴ σου κανένα λύκον;

— Ἄ! αὐτὸ εἶνε μία ὀλόκληρος ἱστορία.

— Διηγῆσού την.

— Εὐχαρίστως· ἂν μάλιστα ἐκατοικούσατε εἰς τὸ χωριὸν ἀντὶ νὰ εἴσθε εἰς τὴν ἐξοχὴν, βέβαια θὰ τὴν ἠξέυρετε. Λοιπὸν μιὰ ἡμέρα, ἦτο κυριακὴ πρῶτῃ, ἐπῆγα ὅπως πάντοτε εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ὅταν ἐβγαίνα διὰ νὰ ἐπιστρέψω, βλέπω νὰ ἔρχεται ἕνας χονδρός, ἐλεεινὸς σκύλος, τὸν ὁποῖον ἐκυνηγούσαν μὲ πέτρας τὰ παιδιὰ καὶ ἐφώναζαν πῶς πρέπει νὰ τὸν σκοτώσουν, διότι εἶνε λυσσασμένος. Καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐφώναζαν καὶ ἔτρεχαν. Ὅλος ὁ κόσμος ἦτο ἄνω κάτω. Δὲν ἠξέυρω τί εἶχε τὸ καυμένο τὸ ζῶο, ἀλλ' ἔτρεχε μὲ τὰ πλευρὰ μαζευμένα, τὴν κεφαλὴν κάτω, τὰ αὐτὰ κρεμασμένα καὶ τὴν οὐρὰ ἀνάμεσα στὰ δύο πόδια του. Ἦτον ἀξιολύπητο νὰ τὸ βλέπῃ κανεὶς... Ἔτρεχε καὶ ἐνῶ ἐπερνοῦσε κοντὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους δὲν ἐζητοῦσε νὰ τοὺς δαγκάσῃ, ἀπεναντίας μάλιστα τοὺς παρατηροῦσε μὲ πολὺ θλιβερό ὄψος.

Ἦκουσα νὰ λέγουν ὅτι οἱ λυσσασμένοι σκύλοι δαγκάνουν ὅ,τι εὐρουν ἐμπρός των. Δι' αὐτὸ εἶπα ὅτι αὐτὸς δὲν θὰ ἦτο λυσσασμένος, θὰ εἶχε χαθῆ, θὰ ἐπεινοῦσε καὶ ἔτρεχε ἐπειδὴ τὸν ἐκυνηγούσαν... «Ὅλοι ἐφώναζαν «σκοτώστε τον, σκοτώστε τον!» καὶ νὰ, πέτρας καὶ ὅσοι εἶχαν καὶ μπαστούνια, προσπαθοῦσαν νὰ τὸν τελειώσουν. Ἐνας μάλιστα τοῦ ἐκατάφερε μὲ μιὰ χονδρὴ μαγγούρα, ποῦ ἐκρατοῦσε, ἕνα τόσῳ δυνατό κτύπημα στὸ πόδι τὸ ὀπισθίνον, ὥστε τοῦ ἐσπασε καὶ τὸ δυστυχημένον τὸ ζῶο ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἐβγαζε κάτι φωναίς, ποῦ ἐρράγιζαν τὴν καρδιά. Ἐνθυμήθηκα τότε ὅτι μοῦ εἶχαν εἰπῆ ὅτι τὰ λυσσασμένα τὰ σκυλιὰ δὲν φωνάζουν καὶ καθὼς εἶδα ὅτι ἐρρίφθησαν ἐπάνω του διὰ νὰ τὸν ἀποτελειώσουν, ἔτρεξα, ἄνοιξα τὰ χέρια μου καὶ τὸν ἐπροφύλαξα. «Πρόσεξε, θὰ σὲ δαγκάσῃ καὶ θὰ 'ποθάνῃς» μ' ἐφώναζαν, «μὴ φοβεῖσθε» εἶπα ἐγώ. Καὶ πραγματικῶς θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὁ σκύλος ἐκατάλαβε πῶς ἦλθαν νὰ τὸν βοηθήσουν, διότι ἐμαζεύθηκε κοντὰ μου, ἔβαλε τὸ κεφάλι του κάτω ἀπὸ τὸ φρέμα μου καὶ ἀνεστένιζε καὶ ἔτρεμε, τόσο πολὺ ἐφοβεῖτο μήπως τὸν σκοτώσουν.

Ἦθελαν νὰ μὲ ἀπομακρύνουν διὰ νὰ τὸν σκοτώσουν, ἀλλ' ἐγὼ ἐκρατήθηκα καλὰ εἰς τὴν θέσιν μου, ἔσκυψα καὶ ἔσφιγγα τὸν σκύλο στὴν ἀγκαλιὰ μου καὶ ἐκεῖνος ὅταν νὰ ἐκατάλαβε ἀόμνη καλλίτερα ὅτι ἤθελα τὸ καλὸ του μὲ ἔγλυφε. «Βλέπετε, εἶπα κ' ἐγὼ τότε, ὅτι δὲν εἶνε λυσσασμένος, ἀφοῦ δὲν δαγκάνει, ἀλλὰ γλύφει μόνον». — «Ἀλήθεια, εἶπαν». Καὶ μολοντί

ὑπῆρχον ἀκόμη μερικοί, οἱ ὅποιοι ἤθελαν νὰ τὸν σκοτώσουν διὰ νὰ μὴ ὑποφέρῃ μὲ τὸ σπασμένο τὸ πόδι, κατώρθωσα ἐπὶ τέλους νὰ τοὺς ξεφορτωθῶ ὅλους· αὐτοὺς τοὺς κακοὺς καὶ ἠθέλησα νὰ τὸν σηκώσω εἰς τὴν ἀγκαλιά μου, ἀλλὰ ἦτο πολὺ βαρὺς—βλέπετε εἶνε παχὺς σὰν ἓνα μοσχάρι! — Τότε τὸν ἐκρέμασα κ' ἐγὼ εἰς τὸν ὠμόν μου τὰ δύο πόδια ἐμπρός, τὰ δύο ὀπίσω καὶ ἔτσι κατώρθωσα νὰ τὸν φέρω ἐδῶ. Αὐτὸς

ξαπλωμένος. Σηκώνεται μόνον πολὺ ὀλίγο διὰ νὰ πιῇ εἰς ἓνα πιατάκι ποῦ τοῦ ἀγόρασα καὶ διὰ νὰ φάγῃ. . . Ἄ! εἶνε ἓνας πολὺ καλὸς ἄρρωστος· ἀφίνει νὰ τὸν περιποιῶνται, ὁ καυμένος μου ὁ Λύκος. Τὸν ἐβάπτισα Λύκος, διότι μοιάζει μὲ ἓνα μεγάλο λύκο, μὰ αὐτὸς εἶνε τόσο ἡμερος ὁ καυμένος.

— Καὶ πῶς τὸν τρέφεις; ἠρώτησεν ὁ κτηματίας μετὰ περιεργείας πολλῆς.

— Τοῦ δίδω ὅ,τι τρώγω κι' ἐγὼ πατάταις. Ὡ, δὲν μοῦ κάμει μούτρα ὁ πόνος τοῦ ποδιοῦ του δὲν τοῦ κόπτει τὴν ὄρεξιν. Καὶ σὰς βεβαιῶ εἰνεμιά χαρὰ νὰ τὸν βλέπῃ κανεὶς νὰ τρώγῃ.

— Ναί, μὰ ξεύρεις ὅτι αὐτὸ ὀλιγοστεύει ἀρκετὰ τὴν εἰσοδεία σου, ἢ ὅποια δὲν πιστεύω δὰ νὰ εἶνε καὶ πολὺ πλουσία.

— Αἶ, ὅσῳ δι' αὐτὸ θὰ ἰδοῦμε, εἶπεν

ἢ μικρά, μὲ τόνον εἰλικρινοῦς ἀδιαφορίας.

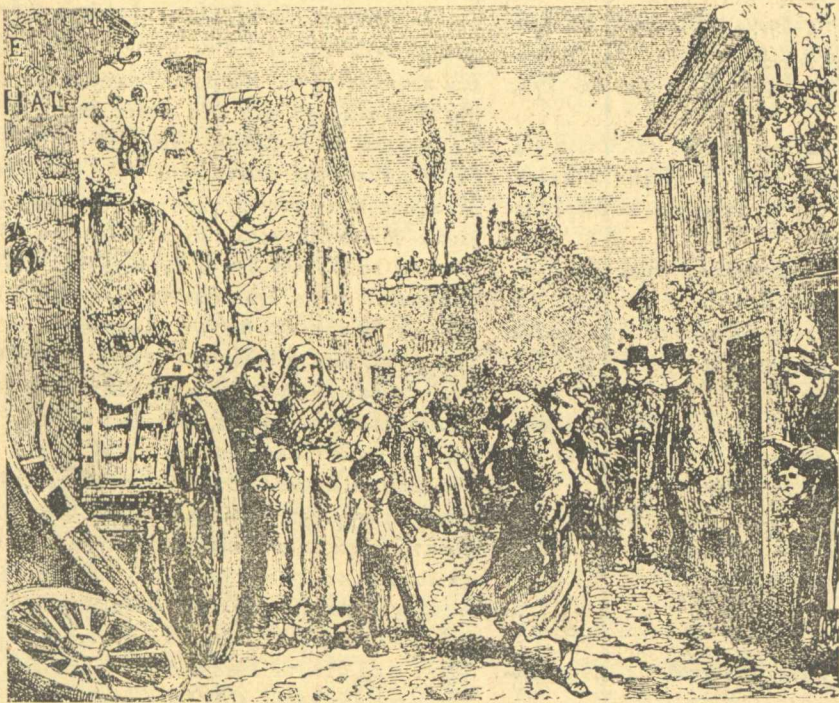
— Ὅπωςδήποτε ἔχεις τώρα κ' ἓνα δεύτερο γερὸ στόμα νὰ θρέψῃς, τὸ ὅποιον ποτὲ δὲν θὰ σὲ πληρώσῃ διὰ τὰ ἐξοδὰ σου καὶ δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ πῶς θὰ προφθαίνῃς καὶ διὰ τοὺς δύο ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρός.

— Ὡ, καὶ δι' αὐτὸ μὴν ἀνησυχεῖτε, κύριε Εὐτύχιε.

— Εἶσαι μικρὴ, παιδί μου, παρετήρησε πατρικῶς ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ἤξεύρω πόσα πράγματα δὲν ἠμπορεῖς νὰ ἤξεύρῃς καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἐπῆρες κακὸ δρόμο.

— Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλωσύνη σας, κύριε Εὐτύχιε, ὁ δρόμος μου θὰ μὲ βγάλῃ μακρύτερα ἀπὸ ὅτι φαντάζεσθε.

— Πῶς; Ἐξήγησέ μου.

Τότε τὸν ἐκρέμασα κ' ἐγὼ εἰς τὸν ὠμόν μου.

δὲν ἔφερε καμμίαν ἀντίστασιν μόνον ἐβγάζε καμμιά μικρὴ φωνὴ ὅταν ἀγγίξα τὸ σπασμένο τὸ πόδι του. Ἄμα ἤλθαμε ἐδῶ τὸν ἐξάπλωσα εἰς τὸ ἄχυρο καὶ εἶδα τὸ πόδι του ἦταν σπασμένο γερά σὰν κλαδί ποῦ τοῦ ἔμεινε μόνο τὸ φλοῦδι. Ἐνθυμήθηκα ὅτι μιὰ φορὰ στὴν πόλι εἶχα ἰδῆ ἓνα ἀγοράκι, τοῦ ὁποίου διώρθωσαν τὸ χέρι, ἀφοῦ τὸ ἔδεσαν ἐπάνω σ' ἓνα σανίδι. Ἐπροσπάθησα νὰ κάμω κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ἐκοψα τὸ μανδῆλί μου λωρίδες καὶ τὸ ἔδεσα . . . καὶ νομίζω ὅτι θὰ ἰατρευθῇ. Μιλοῦσα τῆς ἄλλαις δι' αὐτὸ εἰς τὸν πεταλωτὴ καὶ μὲ εἶπε ὅτι ἔκαμα ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάμω· δὲν εἶχα παρὰ νὰ περιμένω καμμιά τριανταρῖὰ ἡμέραις, χωρὶς νὰ ἀφήσω τὸν σκύλο νὰ περιπατήσῃ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν δείχνει καμμιά διάθεσι· θέλει νὰ εἶνε

— Ὡ, Θεέ μου! θὰ ἐξεκαρδίζεσθε, θὰ μὲ ἐπεριγελοῦσατε, διότι θὰ σὰς ἐφαίνετο πολὺ ἀστείον. Ἐχω κ' ἐγὼ τὰς ιδέας μου καὶ θαρρῶ πῶς καλὰ θὰ τὰ καταφέρω· αἶ, ἂν δὲν ἐπιτύχω μὴ θαρρεῖτε πῶς θὰ πεισματωθῶ. Δὲν θὰ ἀποθάνω τῆς πείνας.

— Ναί, ἀλλὰ ὑποφέρεις καὶ ἂν ἤθελες. Ἐλα, ἄκουσέ με· τόσα καλὰ μοῦ εἶπαν διὰ σέ ὁ Πέτρος καὶ ἡ μητέρα του, ὥστε σὲ παίρνω μὲ εὐχαριστήσι μου ἐγὼ, διότι εἶσαι καλὸ καὶ γενναῖο κορίτσι. Ἄν θέλῃς νὰ βόσκῃς τὰ πρόβατά μου, ἂν θέλῃς νὰ βοηθῇς τὴν κυρὰ Φωταίνα, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ ἦσαι. Δὲν θὰ ἔχῃς ἱστορικὰ κοντὰ μου· ἐγὼ δὲν συνειθίζω νὰ τυραννῶ τοὺς ἀνθρώπους μου.

— Ὡ τὸ ἤξεύρω, εἶπεν ἡ Μαρία, ὁ Πέτρος δὲν ἤξεύρει τί καλὸν νὰ πρωτοεἰπῇ διὰ σὰς.

— Αἶ λοιπόν; εἶπεν ὁ κτηματίας, ὁ ὅποιος ἐνόμισεν ὅτι ἐκέρδισεν τὴν μικρὰν μετὰ τὴν εὐμενῆ τῆς αὐτῆς ἐκδήλωσιν.

— Λοιπόν, κύριε Εὐτύχιε, μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἀλλάζω σγέδιον.

— Ἀρνεῖσαι λοιπόν νὰ ἔλθῃς μαζῆ μου;

— Δὲν ἤθελα νὰ ἐναντιωθῶ καὶ νὰ σὰς θυμώσω, ἀλλὰ . .

— Καλὰ, εἶπεν ὁ κ. Εὐτύχιος μὲ τόνον, οὔτε ὀργίλον οὔτε περιφρονητικόν, ἀλλὰ δεικνύοντα τὸν ἀντιόν ὅτι ἡ σταθερότης τῆς δυστοχοῦς κόρης ἐπεβάλλετο σχεδόν εἰς τὴν εὐθειάν καὶ ἰσχυράν ψυχὴν του. Καλὰ σὲ ἀφίνω μὲ τὸ σγέδιόν σου, ἀλλὰ διὰ νὰ σοῦ δεῖξω ὅτι δὲν ἐθύμωσα καὶ ὅτι ἐν ἀνάγκῃ θὰ μὲ εὕρῃς πάντοτε διατεθειμένον ὑπὲρ σοῦ, νὰ! πάρε αὐτό· ἠμπορεῖ νὰ σοῦ χρησιμεύσῃ.

Καὶ ὁ κτηματίας ἔτεινεν εἰς τὴν μικρὰν λευκὸν νόμισμα, τὸ ὅποιον ἔκρυπτε κατὰ τὸ ἦμισυ εἰς τοὺς δακτύλους του.

Ἄλλ' ἡ μικρὰ ἀποσυρομένη ἡσύχως μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κάτω καὶ τὰς χεῖρας ὀπίσω:

— Εἰσθε πάρα πολὺ καλὸς, κύριε Εὐτύχιε, εἶπε συνεσταλμένως, ἀλλὰ . .

— Ἄλλὰ δὲν ἔχεις ἀνάγκην, ἐτελειώσεν ὁ κ. Εὐτύχιος ἐπαναθέτων πάραυτα τὸ νόμισμα εἰς τὸ θυλάκιόν του εἶτα σείων τὴν κεφαλὴν: Ἄ! ἄ! ἐπανελάθεν, εἶσαι καὶ ὑπερήφανη, δὲν σὲ κατηγορῶ δι' αὐτό, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα.

— Ὡ! ἔσπευτε νὰ ἐπαναλάβῃ ἡ μικρὰ, δὲν εἶχα σκοπὸν νὰ σὰς θυμώσω, κύριε Εὐτύχιε, καὶ εἰς ἀπόδειξιν, ἐξηκολούθησε ζωηρῶς, ἀφοῦ τόσον θέλετε νὰ μοῦ κάμητε καλωσύνην,

εἶνε κάτι τι, τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἠρνούμην ἂν ἠθέλετε.

— Ἄ! τί;

— Νὰ ὀλίγαις πατάταις διὰ τὸν καλὸ μου τὸν Λύκο! . .

— Μόνον διὰ τὸν Λύκον ὄχι καὶ διὰ σέ, εἶπεν ὁ κτηματίας, προσηλῶν ἐπὶ τοῦ παιδίου διαπεραστικόν βλέμμα.

— Σὰς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ εἶνε μόνον δι' αὐτόν.

— Ἀλήθεια, ἐπανελάθεν σοβαρῶς ὁ κτηματίας, δὲν ἀμφιβάλλω διὰ τὸν λόγον σου. Ἐτσι λοιπὸν συμφωνία, ὁ Λύκος θὰ ἔχῃ τὴν εἰσοδείαν του.

— Πότε νὰ πάγω νὰ τὴν πάρω, ἠρώτησεν ἡ Μαρία, μὲ τὸν χαριέντα τρόπον, τὸν ὅποιον ἐγνώριζε νὰ λαμβάνῃ.

— Μὴ ἀνησυχεῖς· ὁ Πέτρος θὰ σοῦ τῆς φέρῃ.

— Ὅπως θέλετε, κ. Εὐτύχιε, εἶπεν ἡσύχως.

— Καὶ τώρα, ἔχε γειά, κορίτσι μου, εἶπεν ὁ κτηματίας· εἶπειτα τείνων τὴν χονδράν τιμὴν χεῖρά του διὰ νὰ θλίψῃ τὴν τῆς μικροῦς ἐρημίτιδος, καὶ ἂν ποτε ἔχῃς τὴν ἀνάγκην μου, προσέθηκε, μὴ λησμονῆς ὅτι θὰ μὲ εὕρῃς πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν σου.

Εἶτα κατῆλθε τὰ εἰρέπια καὶ ἐνῶ ἐβάδιζε σύννου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, μόνος ὡς ἐξάγων τὸ συμπέρασμα τῶν σκέψεων του ἐπανελάμβανε τῆ φωνῆ:

— Παράξενο παιδί· ὅπωςδήποτε, παράξενο παιδί!

15

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Δὲν ἐβράδυνε νὰ γεινῆ γνωστὸν ὅτι ὁ κύριος Εὐτύχιος ἐπεσκέφθη τὴν μικρὰν Μαρίαν, διότι ἔκαμε λόγον περὶ τούτου ὁ ἴδιος δεξιῶ ἀριστερῶ καὶ μὲ τρόπον, ὁ ὅποιος ἐπέτρεπε νὰ ἐνοήσωσιν ὅτι τὸ παράξενο αὐτὸ παιδί, ὅπως τὴν ὠνόμαζε παρ' ὅλας τὰς παραδόξους ιδέας του, τῷ ἀφῆκε τὴν εἰμενεστέρα ἐντύπωσιν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ κ. Εὐτύχιος εἶχε, καὶ εὐλόγως, τὴν φήμην ἀνθρώπου συνετοῦ καὶ μεμετρημένου, ὁ ὅποιος οὐδέποτε ἐξεφράζετο ἐλαφρῶς, κατέστη ἐξαίφνης τοῦ συρμοῦ εἰς τὸ χωρίον νὰ στρέψωσιν οἱ πάντες τὰ βλέμματα πρὸς τὴν νεαράν ἐρημίτιδα, καὶ νὰ τὴν βλέπωσιν ὑπὸ ἑτέραν ὄψιν, ἥτις τὴν πικροεἶχε πολὺ διάφορον τῶν κοινῶν παιδίων.

Κυρίως δ' εἶπειν, ἡ περιέργεια αὕτη, τῆς

όποιος ἡ Μαρία ἦτο τὸ ἀντικείμενον δὲν ἐξε-
δηλοῦτο ἢ διὰ τρόπον, ὁ ὅποιος μεγάλως δυ-
σηρέσται τὸ παιδίον! Μετέβαινον νὰ τὴν ἐπι-
σκεφθῶσιν, ἐπεθύμουν νὰ συνδιαλεχθῶσι μετ'
αὐτῆς, τὴν κατέβληθον μὲ ἐρωτήσεις, αἱ ὁποῖαι
κατήντων ἀδιάκριτοι, διότι δὲν ὑπηρεοῦντο
ὑπὸ ἀπλοῦ αἰσθήματος συμπαθείας, ὡς αἱ τοῦ
κ. Εὐτυχίου.

Ὅταν διήρχετο διὰ τοῦ χωρίου ὄλοι τὴν
ἐδείκνουν καὶ προσεπάθουν νὰ τὴν σταματή-
σωσι· καὶ ἤρχιζον πάλιν αἱ ἐρωτήσεις, ἀπὸ τὰς
ὁποῖας οὐδὲν πλέον ἐμάνθανον, χωρὶς ἐννοεῖται
αὐτὴ νὰ δείξη τὴν ἐλαχίστην ἀνυπομονησίαν
ἢ νὰ δώσῃ ἀπότομόν τινα ἀπάντησιν ἢ νὰ
χάσῃ τι ἀπὸ τὴν χαρίεσσαν ἡμερίαν τῆς.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΙΚΡΟΥ ΜΑΘΗΤΟΥ

(Συνέχεια ἴδε Φυλλάδιον 8).

ΙΟ

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ

Σεπτεμβρίου 30

ἡμέρον τὸ πρωί, διηρχόμεν ἐξωθεν
ἐνὸς ἐργαστηρίου, ἐμπροσθεν τοῦ ὁ-
ποίου ὑπῆρχεν ἕν κάρρον μὲ ξύλα.
Ἦκουσα ἐξαφνα νὰ μὲ φωνάζουν καὶ
ἐστράφη. Μὲ ἐφώναζεν ὁ συνταξι-
ώτης μου Χαράλαμπος. Ἦτο καθιδρως, ἀλλὰ
ἐφάνετο εὐχαριστημένος καὶ ἐκράτει εἰς τοὺς
ὤμους του ἀρετὰ ξύλα. Ὁ ἀμαξῆς τοῦ ἔδιδε
τὰ ξύλα καὶ αὐτὸς τὰ μετέφερεν εἰς τὸ ἐργα-
στήριον τοῦ πατρὸς του, ἐσχημάτιζεν ἕνα σω-
ρόν, καὶ ἔπειτα ἐπέστρεφε καὶ ἐλάμβανεν ἄλλα.

— Τί κάμνεις, Χαράλαμπε; τὸν ἠρώτησα.

— Καθὼς βλέπεις, ἀπήντησε, μεταφέρω
τὰ ξύλα καὶ συγχρόνως ἐπαναλαμβάνω τὸ
μάθημά μου.

Ἦρχισα νὰ γελῶ, ἀλλ' ὁ Χαράλαμπος ὡ-
μίλει σπουδαίως. Ἐνῶ ἐφόρτον ἐπὶ τοῦ ὤμου
του τὰ ξύλα καὶ τὰ μετέφερον εἰς τὸ ἐργαστή-
ριον ἤρχισε νὰ ψιθυρίζῃ·

Ὅταν ἰστάμεθα εἰς μέρος ὑψηλόν, βλέ-
πομεν περίξ ἡμῶν ἀπέραντος ἕκτασι.

Ἀφοῦ δὲ ἔρριψε τὰ ξύλα ἐπάνω εἰς τὸν σω-
ρόν προσέθηκεν·

Αὕτῃ ἡ ἀπέραντος ἕκτασις λέγεται ὀρίζων.

Ὅταν καὶ πάλιν ἐπλησίασεν εἰς τὸ κάρρον
διὰ νὰ λάβῃ καὶ ἄλλα ξύλα, ἐξηκολούθησεν·

Τὰ κύρια σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος εἶνε τέσ-
σαρα καὶ ὀνομάζονται Ἀγατολή, Δύσις κτ.λ.

— Τί τὰ θέλετε, ἐπέμενον ἐπαναλαμβάνουσα
ὅπως καὶ εἰς τὸν κύριον Εὐτυχίον, ἔχω καὶ
ἐγὼ τὰς μικράς μου ιδέας.

Καὶ προσέθετε γελῶσα τὸν μικρὸν εὐχαριν
γέλωτά τῆς.

— Θὰ ἰδῆτε.

Ὅπερ τῆς ἐστοίχισεν ἐντὸς ὀλίγου τὴν
προσωμίαν αἱ δεσποινὶς *Θαϊδῆτες*.

(Ἔπεται συνέχεια).

Πραγματικῶς ἐπανελάμβανε τὸ μάθημα τῆς
Γεωγραφίας, τὸ ὅποιον θὰ ἐλέγαμεν μεθαύριον.

— Τί τὰ θέλεις, Παῦλε, μοῦ εἶπε, δὲν θέλω
νὰ χάνω τὸν καιρόν μου. Ὁ πατέρας μου μὲ
τὸν ὑπάλληλόν του ἐπῆγαν ξύλα εἰς ἕνα πε-
λάτην, ἡ δὲ μητέρα μου εἶνε ἄρρωστη. Πρέπει
νὰ βοηθήσω διὰ νὰ ξεφορτωθῇ τὸ ἀμάξι, ἀλλὰ
συγχρόνως ἐπαναλαμβάνω τὸ μάθημα τῆς
Γεωγραφίας διὰ νὰ μὴ τὸ λησμονήσω.

Ἀποταθεὶς δὲ εἰς τὸν ἀμαξηλάτην εἶπε
πρὸς αὐτόν·

— Ὁ πατέρας μοῦ εἶπεν ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ
εἰς τὰς ἐπτὰ διὰ νὰ σὰς πληρώσῃ.

Ὅταν τὸ κάρρον ἀνεχώρησεν ὁ Χαράλαμπος
μοῦ εἶπε·

— Δὲν ἐμβαίνεις μίαν στιγμὴν εἰς τὸ ἐρ-
γαστήρι;

Φοβούμενος μήπως ἡ ἄρνησίς μου τὸν δυ-
σαρεστήτη εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐργαστήριον. Ἦτο
μία μεγάλη αἴθουσα πλήρης ξύλων, πλησίον δὲ
τῆς θύρας ὑπῆρχε μία πλάστιγξ.

— Σήμερον σὲ βεβαιῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ
Χαράλαμπος, διέκοψα δέκα φορές τὴν μελέ-
την μου. Ἐνῶ ἤρχισα νὰ μελετῶ Ἀριθμητικῆν,
ἦλθαν διὰ μίαν παραγγελίαν. Ἀφοῦ ἐτελείωσεν
ἡ παραγγελία, ἤρχισα πάλιν τὸ μάθημά μου,
ἀλλ' ἐξαφνα φθάνει τὸ κάρρον μὲ τὰ ξύλα.

Τὸ πρωί ἐπῆγα δύο φορές εἰς τὴν ἀγοράν τῶν
ξύλων. Ἀπὸ τὴν κούρασιν δὲν αἰσθάνομαι τὰ
πόδια μου, τὰ δὲ χέρια μου ἐπροσέθησαν. Εἶ-
νε εὐτύχημα ὅτι αὐριον δὲν ἔχομεν Γεω-
γραφίαν, διότι θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ κρατήσω
πένναν ἢ μολυβδοκόνδυλον διὰ νὰ ἰχνογραφῶσω.

Καὶ ἐνῶ ὁ γενναῖος Χαράλαμπος ἔλεγεν

αὐτὰ, ἐσκούπισε τὰ ξηρὰ φύλλα, τὰ ὅποια
ἔμειναν εἰς τὸ πάτωμα ἐκ τῆς μεταφορᾶς τῶν
ξύλων.

— Ἀλλὰ ποῦ μελετᾷς τὰ μαθήματά σου,
Χαράλαμπε; τὸν ἠρώτησα.

— Ἐλα νὰ σοῦ δείξω τὸ σπουδαστήριόν μου.

Καὶ μὲ ὠδήγησεν εἰς ἕν δωμάτιον, εὐρισκό-
μενον ὀπισθεν τοῦ ἐργαστηρίου, τὸ ὅποιον ἐχρη-
σίμευεν ὡς μαγειρεῖον καὶ ὡς ἐστιατόριον. Εἰς
μίαν γωνίαν ὑπῆρχε τράπεζα, ἐπάνω δὲ εἰς
αὐτὴν εὐρίσκοντο τὰ βιβλία καὶ τὰ τετράδια
τοῦ Χαράλαμπου.

— Ἀκριβῶς, εἶπε, δὲν ἐτελείωσα τὴν φρά-
σιν μου, ἔγραφα. Μὲ δέγμα κατασκευάζουν
τὰ ὑποδήματα... καὶ ἐσταμάτησα. Τώρα θὰ
προσθήσω τὰ *λωρία καὶ ταῖς τσάνταις*.

Λαβὼν τὴν γραφίδα τοῦ ἤρχισε νὰ γράφῃ
μὲ τὸ ὠρκίον γραψιμόν του, ἀλλ' ἐξαφνα ἠ-
κούσθη εἰς τὸ ἐργαστήριον ἡ φωνή·

— Δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ; Θέλω νὰ ἀγοράσω
ξύλα.

— Ἐρθασα! ἐφώναζεν ὁ Χαράλαμπος.

Καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἐζύγισε τὰ
ξύλα, ἔλαβε τὰ χρήματα, ἔγραψε τὸ ποσόν
τῆς πωλήσεως εἰς ἕν ἀβάκιον, τὸ ὅποιον ἐκρέ-
ματο εἰς τὸν τοίχον, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ
μαγειρεῖον, λέγων·

— Δὲν θὰ μὲ ἀφήσουν σήμερον νὰ τελειώσω
τὸ γραψιμόν μου.

Καὶ λαβὼν τὴν γραφίδα τοῦ ἐξηκολούθησε·
τοὺς σάκκους τῶν ταξιδιωτῶν, καὶ τῶν
στρατιωτῶν...

— Ἀχ! ἐφώναζεν, θὰ χυθῇ ὁ καφές.

Καὶ διακόψας τὸ γραψιμόν του ἔτρεξεν εἰς
τὴν ἐστίαν καὶ ἀπέσυρε τὸ δοχεῖον ἀπὸ τὴν
φωτιά.

— Εἶνε ὁ καφές τῆς μητέρας μου, εἶπε.
Ἐλα νὰ τῆς τὸν φέρωμεν μαζῆ. Θέλεις; Ὅταν
σὲ ἰδῇ θὰ εὐχαριστηθῇ. Εἶνε τώρα ἐπτὰ ἡμέ-
ρας εἰς τὸ κρεβάτι. Ἀχ! τὸ δοχεῖον καίει καὶ
ἐκκψα τὰ χέρια μου. Τί νὰ προσθήσω ἀκόμη
ὑπερον ἀπὸ τοὺς σάκκους τῶν στρατιωτῶν;
Ἐπάρχουν ἀκόμη καὶ ἄλλα πολλά, ἀλλὰ δὲν
τὰ ἐνθυμούμαι. Ἐλα ἀπὸ ἐδῶ.

Ἦνοιξε μίαν θύραν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ
δωμάτιον, εἰς τὸ ὅποιον ἐκαίετο ἡ μήτηρ του.
Ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ μιᾶς μεγάλης κλίνης,
καὶ ἔφερε λευκὸν κεφαλόδεσμον.

— Μητέρα, εἶπεν ὁ Χαράλαμπος, ἔφερε τὸν
καφέ σου.

Καὶ προσέθηκε·

— Σοῦ πικρυσιάζω τὸν συνταξιῶτήν μου
Παῦλον.

— Ἄ! εἶσαι πολὺ καλός, μικρὲ μου, εἶπεν
ἡ ἀσθενής, διότι ἤλθες νὰ μὲ ἰδῆς.

Ὁ Χαράλαμπος διώρθωσε τὸ προσκεφάλαιον
τῆς μητρός του, ἔρριψεν εἰς τοὺς ὤμους τῆς
τὸ ἐράπλωμα, ἐσκάλισε τὴν φωτιά, καὶ
ἔδιωξε τὴν γάταν, ἡ ὅποια ἐκάθητο πλησίον εἰς
τὸ ψωμί.

— Χρειάζεσθε τίποτε, μητέρα; ἠρώτησεν
ὁ Χαράλαμπος λαμβάνων τὸν κενὸν κύαθον.
Ἐπῆρατε τὸ ἰατρικόν σας; Ὅταν τελειώσῃ
θὰ φέρω ἄλλο ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον. Μείνετε
ἤσυχη, τὰ ξύλα τὰ ἐτακτοποίησα. Εἰς τὰς
τέσσαρας θὰ βάλω τὸ κρέας εἰς τὴν φωτιά,ν
καθὼς μοῦ εἶπατε. Ὅταν περάσῃ ὁ πωλητής
τῶν αὐγῶν θὰ τὸν πληρώσω. Μὴν ἀνησυχεῖτε,
μητέρα, ὅλα θὰ γείνουσιν τακτικά.

— Πολὺ καλὰ, παιδί μου, ἀπεκρίθη ἡ ἀσθε-
νής. Ὅλα τὰ συλλογίζεσαι, ἀγαπητέ μου μικρὲ.

Ὁ Χαράλαμπος μοῦ ἔδειξε τὴν φωτογρα-
φίαν τοῦ πατρὸς του, ἔπειτα ἐπανῆλθον εἰς
τὸ μαγειρεῖον.

(Ἔπεται συνέχεια).
Edm. De Amicis.

ΑΡΑΧΝΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗ

Πρὸς τὸν μεταξοκώληκα ἀράχνην οἰκιτιμόνωσ
Εἶπέ ποτε· «Σὲ συμποτῶ, φίλε μου ἐκ καρδίας·
Φθείρεις αὐτὴν σου τὴν ζωὴν δουλεύων ἐπιπότως
Καὶ θῆμα γίνεσαι οἰκτρὸν ἀνθρώπων ἀπληστίας.
Ἐπὶ τῆς γῆς ὁ κληῖρός σου βαρὺς τφόντι εἶνε·
Γενναῖοι, τῆς ἐπὶ μικρὸν καὶ δοῦλος ἀποθνήσκεις
Καὶ τὸ μοῖρατον τέλος σου ταχύνουν αἱ ὀδόναι.
Εἶπέ μοι, ποίαν ἠδονὴν ἐπὶ τῆς γῆς εὐρίσκεις;»
Τὸ φίλεργον ζωῆφιον ἀπήτησεν· «Εὐρίσκω
Ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ἠδονὴν χρήσιμος ἀποβαίνων.
Καὶ συντελῶν τὸ ἔργον μου ἐντίμως ἀποθνήσκω,
Ἄχρηστος ὢν ἐπὶ τῆς γῆς νὰ ζῶ μὴ ὑπομένων.»
Εἰμαριένη.

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΚΟΡΑΪΣ

Ἡ ὥραία Ἴωνική πόλις Σμύρνη εἶδε γεννώμενον κατὰ τὴν 27ην Ἀπριλίου τοῦ 1748 τὸ παιδίον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν πλήρη αὐταπαρνοσίας, μελέτης καὶ ζήλου βίον

του κατώρθωσε νὰ ἀναδειχθῇ ὁ μεγαλειότερος καὶ σπουδαιότερος ἐκ τῶν ὁμοεθνῶν του κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Πράγματι ὁ Κοραΐς πρῶτος ἔδωκε τὴν μεγάλην ἐκείνην ὠθησιν εἰς τὴν πνευματικὴν τοῦ ἔθνους του ἀναμόρφωσιν καὶ δι' αὐτῆς παρέσχε τὰς μεγαλειέτας ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἐκπολιτιστικὴν τοῦ κόσμου πρόοδον.

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρῶτιστα χαρακτηρίζει τὸν Κοραῖν εἶναι ἡ μεγάλη του χρηστότης καὶ εὐκρίνεια καὶ ἐφεξῆς ἡ φιλογένειά του καὶ ὁ πολὺς πρὸς τὰ γράμματα ζήλος του. Ὅταν ἀκόμη εἰς μικρὰν ἡλικίαν ὁ πατὴρ του συμφωνήσας μετὰ τινος Σμυρναίου τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὸ Ἀμστελδάμω ὡς ἀντιπρόσωπον ἐμπορικοῦ καταστήματος τὸ πρῶτον πράγμα, τὸ ὁποῖον κατέστησε γνώμονα τοῦ ἐμπορικοῦ βίου του ἦτο ἡ ἀρχή: **Προσπάθει νὰ κερδίξης δι' ὄλων τῶν μέσων, ἀλλὰ τῶν καλῶν μόνον**· τοῦτο καὶ μόνον εἶναι ἀρκετὸν νὰ ἀποδείξῃ πόσον ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος Ἕλλην εἶχεν ἀρτίαν τὴν ἀντίληψιν τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν.

Ἐν τούτοις ἐνόσω ἀκόμη ἦτο εἰς τὴν Σμύρνην ὁ Κοραΐς ἐκτὸς τῆς ἄλλης μορφώσεώς του εἶχεν ἐκμάθη τὴν λατινικὴν, τὴν ἰταλικὴν καὶ τὴν γαλλικὴν· ὀλίγον δὲ μετέπειτα ἐν Βιέννῃ καὶ τὴν γερμανικὴν. Εὐρισκόμενος λοιπὸν ἐν Ἀμστελδάμω εἶχεν ὄλην τὴν εὐκολίαν νὰ ἀπολαμβάνῃ τοῦ λεπτοτέρου βίου, τὸν ὁποῖον ἡ ἀκμάζουσα εἰς ὅλα αὐτὴ πόλις παρείχεν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς. Ἡ συναναστροφή του δὲ ἡ συνεχὴς καὶ τακτικὴ

μετὰ τῶν μεγάλων σοφῶν τοῦ τόπου τὸν προσεῖλκυσε ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ μετὰ τινα χρόνον ὁ νεαρὸς ἐμπορὸς ἀποχωρήσας ὀριστικῶς τῆς θέσεώς του, ἐπέδοθη συστηματικῶς εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν σπουδὴν. Ἐπέστρεψεν ἀκολουθῶς εἰς τὴν Σμύρνην καὶ μετ' ὀλίγον ἀπῆλθεν εἰς τὸ Μονπελλιὲ τῆς Γαλλίας διὰ νὰ σπουδάσῃ τὴν ἰατρικὴν.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἀρχεται ἡ μεγάλη καὶ λαμπρὰ περίοδος τοῦ βίου τοῦ Κοραΐ. Ἐνῶ ἐσπούδαζε τὴν ἰατρικὴν καὶ ἀνεδεικνύετο ὁ ἐξοχώτερος τῶν σπουδαστῶν τῆς περιωνύμου ταύτης σχολῆς, ἐπεδόθη συνάμα εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ ἀπεδείκνυε μετ' ὀλίγον ἔργα θαυμάσια διὰ τὴν πολυμάθειαν καὶ τὴν ὑπομονὴν τῆς συγγραφῆς. Πλεῖστα ὅσα εἶναι τὰ συγγράμματα τοῦ Κοραΐ, ὅλα ἐξοχα διὰ τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἀπειρίαν τῶν γνώσεων, τὰς ὁποίας περικλείουσιν, ἀλλὰ μετὰξὺ αὐτῶν ἐξέχουν πρὸ πάντων αἱ ἐργασίαι του ἐπὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων, αἵτινες τὸν κατέστησαν πασίγνωστον ἐν Εὐρώπῃ. Καὶ εἰς τοὺς Γάλλους δὲ ἐθάβη πολὺ ὠφέλιμος, καθόσον πολλὰ ἀριστουργήματα ξένων γλωσσῶν, τὰς ὁποίας αὐτὸς ἐγνώριζε, μετέφρασε καὶ παρέδωκεν εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον τῆς Γαλλίας.

Ἐπέφερεν ἐν τούτοις πολὺ ἀπὸ τὰ μέγала πολιτικὰ γεγονότα, τὰ συνταράσσοντα τὴν Γαλλίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην. Οἱ πόροι του ἐξέλιπον καὶ ὁ ταλαίπωρος Κοραΐς ἔπασχε δεινῶς, μόλις δυνάμενος νὰ συντηρηθῇ μετ' ὅλα ταῦτα τὸ θάρρος του ἦτο ἀκμαῖον καὶ ἐξηκολούθει νὰ ἐργάζεται ἀκαταπόνητος. Ἀνέλαβε κατὰ σύστασιν τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως μεγάλας ἐπιστημονικὰς ἐργασίας καὶ μετὰξὺ αὐτῶν τὴν γαλλικὴν μετάφρασιν τοῦ περὶ Ἀέρων καὶ Ἰδμάτων καὶ Τόπων ἔργου τοῦ Ἰπποκράτους· τὸ ἔργον τοῦτο θαυμάσιον διὰ τὰς κριτικὰς σημειώσεις του ἐθεωρήθη ὡς τὸ λαμπρότερον προϊόν τοῦ ἀπὸ τοῦ 1800 μέχρι τοῦ 1810

χρονικοῦ διαστήματος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὁ Κοραΐς ἔλαβε τὸ μέγα τῆς δεκαετίας βραβεῖον ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτοῦ τοῦ Ναπολέοντος.

Ἐγνώρισεν ὅλους τοὺς μεγάλους ἀνδρας τῆς ἐποχῆς του ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐξετιμᾶτο ἰδιαζόντως παρ' αὐτῶν. Πολλὰ δὲ ἀνέκδοτα ἀναφέρονται κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ βίου του. Μετ' ὄλην ἐν τούτοις τὴν παραμονὴν του ἐν Γαλλίᾳ ὁ Κοραΐς ἐφρόντιζε ζωρὰ περὶ τῆς πνευματικῆς ἀναπλάσεως τοῦ ἔθνους του καὶ ἐγένετο ὁ ἴδιος ἡ μόνη καὶ κυρία ἀφορμὴ τῆς ἰδρύσεως πλείστων σχολῶν ἐν Ἀνατολίῃ. Ἀλλὰ τὸ σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐστρεψε τὴν προσοχὴν του ἦτο ἡ ἀποκαθάρσις τῆς γλώσσης, ἥτις μισοβάβαρον χαρακτῆρα ἔχουσα παρουσιάζετο ἐξ ὀλοκλήρου ἐκτρομακτικῆ. Καὶ τὸ ἐπέτυχε, θέσας αὐτὸς τὰς πρώτας βάσεις τῆς σημερινῆς γλώσσης μας, ἡ ὁποία κατέστη τὸσον ὁμαλὴ καὶ καθαρὰ.

Ὁ Ἀδαμάντιος Κοραΐς ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις (1833). Θὰ σᾶς ἀναφέρω ἐνταῦθα περιεργον λεπτομέρειαν, τὴν ὁποίαν ἀνεγνώσα εἰς τὰς χειρογράφους σημειώσεις φίλου του παραστάντος κατὰ τὰς τελευταίας του στιγμὰς. Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο τῆς ἀγωνίας του, κατὰκοίτος ἐπὶ τῆς κλίνης, ὑπέφερε πολὺ. Τὸ πενιχρὸν δωμάτιόν του ἐφωτίζετο ἀμυδρῶς ἀπὸ μικρὸν τινα λύχνον. Ἐξαίφνης ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ βλέπων τὸν παρακαθήμενον φίλον του τὸν συνέστησε νὰ δοκιμάσῃ τὸ ἐντὸς τοῦ σύρτου ριζόγαλον, τὸ ὁποῖον ἀπετέλει

τὴν μόνην καὶ προσφιλεῆ τροφήν του. Ἀντήλλαξαν ὀλίγας λέξεις καὶ ἔπειτα ἀποτόμως ἀνεγερθεὶς ἔδειξε μετὰ τὸν δάκτυλόν του τὴν εἰκόνα τοῦ Δημοσθένους, ἥτις ἐκρέματο ἐπὶ τοῦ τοίχου.

— Νά! ἐκεῖνος ἦτο ἄνθρωπος, εἶπε καὶ ἐτελείωσε. Ὁ πατριωτισμὸς του εἰς τὰς τελευταίας του στιγμὰς μόνον τὸ φᾶσμα τοῦ μεγάλου πατριώτου καὶ ῥήτορος τῆς ἀρχαιότητος εἶχεν ἐνώπιόν του.

Ἐτάφη ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Μονπαρνὰς ἐν Παρισίοις. Δὲν φέρεי τίποτε πολυτελεῖ στολισίματα ὁ τάφος του. Ἀπλῆ στήλη, πρὸς τὰ ἄνω τεθραυσμένη, εἰς ἐνδειξιν τῆς μεγάλης ἀπωλείας, ἴσταται ἐκεῖ ὀλιτωτικὴ τοῦ χώρου, ὅστις περιέκλεισε τὸν Κοραῖν. Καὶ ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης ἑλληνιστὶ ἀναγινώσεται:

Ἀδαμάντιος Κοραΐς, Χῖος

ὑπὸ ξένων μὲν ἴσα δὲ τῇ φύσῳ ἡμε
πεφιλημένον γῆν τῶν Παρισίων κείμενον.

Ὅσοι ἐξ ὑμῶν ἐπισκεθῆτε τὴν μεγάλην πρωτεύουσαν τῆς Γαλλίας, τοὺς Παρισίους, μὴ ἀμελήσετε νὰ προσκυνήσετε τὸν τάφον τοῦ Κοραΐ. Ὅλοι, ἀνεξαρτήτως ἐθνικότητος, οἱ ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος καὶ τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων προσέρχονται ἐκεῖ εἰς τὸ ἤρεμον νεκροταφεῖον νὰ ἀποδώσουν τὸν φόρον τοῦ σεβασμοῦ των.

Κ. Σπανοῦδης.

Ἡ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Κινεζικὸν ἀνέκδοτον.

Ἐ

ζή ποτὲ ἐν Ναγκίνῳ ἐμπορὸς ὑφασμάτων, ὅστις εἶχε μονογενῆ υἱόν ὁ νέος διὰ τῆς ἐπιμελείας του κατώρθωσε, παρὰ τὰ ἐν Κίνα νομοσιμμένα, ν' ἀνέλθῃ εἰς δημοσίον ὑπουργεῖον, οὗτινος ἐν τῶν κυριωτέρων καθηκόντων ἦτο ἡ ἐπιτήρησις τῆς ἀκριθείας τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν, ἅτινα μετεχειρίζοντο οἱ ἐμποροὶ τῆς πόλεως.

Ἡμέραν τινὰ ἐνῶ ὁ νεαρὸς ὑπάλληλος ἐ-

πεσκέπτετο κατὰ τὸ σῆμα τὰ διάφορα καταστήματα, παρεκκολληόμενος ὑπὸ πολυριθμῶν ραβδούγων στρατιωτῶν, οἵτινες ἐξετέλουν αὐτοστιγμὴ τὰς ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου των ἐπιβλαλλομένας ποινὰς, ἐβῆσεν εἰς τὴν ὁδόν, ὅπου εὕρισκετο τὸ κατάστημα τοῦ πατρὸς του. Οἱ γείτονες, γνωρίζοντες τὴν δολιότητα καὶ κακὴν τοῦ γέροντος εἰς τὸ ἐμπόριον πίστιν, συνεβούλευον αὐτὸν νὰ κρύψῃ τὰ ἑλληπῆ μέτρα του· ἀλλ' ἐκεῖνος, φρονῶν ὅτι ὁ υἱὸς του οὐδέποτε θὰ ἐξέθετεν αὐτὸν δημοσίᾳ, ἤρχισε

έκοιμάτο, τόσο το δέρμα της ήτο λευκόν, τὰ μαγουλά της κόκκινα καὶ τὰ μαλλιά της μαύρα.

Μίαν ἡμέραν ὅμως συνέθη ἕνα βασιλόπουλο νὰ περνᾷ τὸ δάσος καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν οἰκίσκον τῶν νάνων νὰ περάσῃ τὴν νύκτα. Τὸ πρῶτον παρητήρησεν ἐπὶ τοῦ ὄρους τὴν νεκροθήκην ἐπλησίασεν, ἀνέγνωτε τὴν χρυστὴν ἐπιγραφὴν καὶ ἀμέσως λέγει εἰς τοὺς νάνους :

— Ἀφήσατέ μοι αὐτὴν τὴν θήκην καὶ σᾶς δίδω ὅ,τι θέλετε.

— Καὶ ὅλον τὸν χρυσὸν τοῦ κόσμου νὰ μᾶς δώτῃς δὲν σοῦ τὴν δίδομεν, ἀπήντησαν οἱ νάνοι.

— Καλὰ τότε νὰ μοῦ τὴν χρῴσῃτε· διότι θέλω νὰ τὴν ἔχω πλησίον μου καὶ νὰ τὴν τιμῶ καὶ νὰ τὴν σέβωμαι ὡς νὰ ἦτο ἀραβωνιαστικὴ μου.

Οἱ νάνοι τότε τὸν ἐλυπήθησαν καὶ τοῦ ἔδωκαν τὴν νεκροθήκην.

Τὸ βασιλόπουλο ἀμέσως διέταξε τοὺς ὑπαπιστάς του νὰ τὴν σηκώσωσιν εἰς τοὺς ὤμους των. Ἀλλὰ μόλις ἔκκμιν δέκα βήματα καὶ ἐσκόνταψαν μέσα εἰς τοὺς θάμνους τόσο δυνατὰ, ὥστε ἐπέταχθη ἀπὸ τὸν λαίμῳ τῆς Χιονάτης τὸ κομμάτι τοῦ φαρμακωμένου μήλου.

Ἦνοιξε τότε τοὺς ὀφθαλμοὺς της ἀμέσως καὶ ἀνεκάθισε ἐπὶ τοῦ νεκροκραββάτου της. Εἶχε ζωντανεύσῃ.

— Θεέ μου, ἀνεφώνησε, ποῦ εἶμαι ;

— Εἶσαι πλησίον μου, ἀπήντησε τὸ βασιλόπουλο μὲ χαρὰν.

Ἐπειτα τῇ διηγήθη τὰ συμβῆντα.

— Σὲ προτιμῶ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, προσέθηκεν, ἔλα μαζί μου εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ πατρός μου· θὰ γείνης σύζυγός μου.

Ἡ Χιονάτη ἐδέχθη καὶ τὸν ἠκολούθητεν.

Ἄμα δὲ ἐφθασαν εἰς τὴν πατρίδα του εὐθὺς ἤρχισαν αἱ προετοιμασίαι τοῦ γάμου, ὁ ὁποῖος ἐγένετο μὲ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν.

Οἱ προσκεκλημένοι ἦσαν ἄπειροι· ὅλοι οἱ βασιλεῖς καὶ αἱ βασίλισσαι καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡ φθονερά μητριὰ τῆς Χιονάτης. Ἐφόρσε δὲ διὰ τὴν ὑπάγῃ εἰς τὸν γάμον τὰ λαμπρότερα της φορέματα καὶ ἅμα καλῶς ἐστολίσθη

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΑΦΕΛΕΙΑΙ

Ὁ Τότλις πρὸ τοῦ ὕπνου του λαμβάνει τὸ θερμόμετρον τὸ φυσᾷ καλὰ-καλὰ, ὥστε νὰ ὑψωθῇ ὁ ὑδράργυρος καὶ τότε τὸ θέτει ἐντὸς τῆς κλίνης του.

— Τί κάμνεις, Τότλι ; γιὰτί βάζεις τὸ θερμόμετρον στὸ κρεβάτάκι σου ;

— Δὲν ἔλεγες, μαμά, ὅτι ὅταν ὁ ὑδράργυρος ἀνα-

ἐπλησίασεν εἰς τὸν ἀγαπημένον της καθρέπτην καὶ τὸν ἤρώτησε :

Καθρέπτάκι μου καλὸ εἰς τὸν τοῖχον κρεμαστό, ποῖά εἶν' ἡ ὠραιότερα εἰς τοῦ κόσμου μας τὴ σφαῖρα ;

Ὁ δὲ καθρέπτης ἀπεκρίθη· Ἐδῶ, Μεγαλειοτάτη εἰσθε ἡ ὠραιοτάτη ἡ νύμφη ὅμως ποῦ θὰ γείνη καὶ βασίλισσα θὰ μείνη, χιλιάκις εἰς τὰ κάλλη περιᾶ σᾶς καὶ κάθε ἄλλη.

Εἰς αὐτοὺς τοὺς λόγους τοῦ καθρέπτου ἡ διεστραμμένη βασίλισσα ἐβλασφήμησε καὶ τόσο ἐταράχθη, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸν φθόνον της. Ἐπειτα ἐσκέφθη νὰ μὴ ὑπάγῃ εἰς τοὺς γάμους ἀλλ' ἐπειδὴ ἤθελεν ἀπὸ περιέργειαν νὰ ἴδῃ καὶ γνωρίσῃ τὴν ὠραιοτάτην νεκρὰν βασίλισσαν ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ.

Μόλις ἐμβῆκεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς ἐστάθη ἀκίνητος, ἀναγνωρίσασα τὴν Χιονάτην, ἡ ὁποία ἦτο ἐνδεδυμένη μὲ ὀλόχρυσα ἐνδύματα, ὡς βασίλισσα καὶ ἔλαμπεν ὡς ὁ ἥλιος.

Τὸ βασιλόπουλο, τὸ ὁποῖον ἤξευρεν ὅλα ὅσα ἔκμειν ἡ σκληρὰ μητριὰ εἰς τὴν Χιονάτην διὰ τὴν τιμωρήτη ὅπως τῆς ἤξιζεν, εἶχε διατάξῃ νὰ πυρώτουν καλῶς ἐν ζεῦγος ὑποδημάτων ἐκ σιδήρου.

Ἄμα δὲ ἐκοκλήθησαν τὰ ἔφεραν καὶ τὴν ἠνάγκασαν νὰ τὰ φορέσῃ καὶ νὰ χορεύτῃ μὲ αὐτὰ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγα βήματα καὶ ἀφοῦ ὑπέφερε φρικτοὺς πόνους ἔπεσε καταγῆς νεκρά.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐτιμωρήθη ἡ φθονερά καὶ διεστραμμένη μητριὰ μιᾶς τόσο ἀθώας κόρης. (Κατὰ τὸ γαλλικόν).

Ἀριστογείτων.

ἡ κάνει ζέστη ; Τὸ ἔβαλα λοιπὸν νὰ ζεστᾷ τὸ κρεβάτάκι μου.

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωμετρίας

Καθηγητής. Ποῖα τρίγωνα λέγονται ὅμοια ; Μαθητής (μετὰ σκέψιν) Ὅσα εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιον Ἐναρὸς Ἑλλη.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Πρὸς δύνθεσιν διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κάτωθι εἰκόνας.

ικροί μου ἀνυπόμονοι, οἵτινες εἰς τὸν Δον

Δεύτερον καὶ τρίτον βραβεῖον θ' ἀπονεμηθῶσιν εἰς τὰ δύο ἀμέσως μετὰ τὸ πρῶτον· θὰ προσφερθῇ δὲ ἀνὰ ἓν μελανοδοχεῖον γραφείου.

Διαγωνισμὸν τῶν Λύσειων τῆς Γυμναστ. τοῦ Πνεύματος, διότι ἡ διάρκειά του σᾶς ἐτρόμαξε, καὶ σεῖς οἱ παραχωρήσαντες τὴν θέσιν σας εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφάς σας, ἐδῶ τὸ στάδιον εἶνε ἐλεύθερον εἰς ὅλους· οὐδεὶς ὑπάρχει φραγμός. Ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ δύνανται νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸν σήμερον προτεινόμενον διαγωνισμὸν, καὶ οἱ ἀνυπόμονοι δὲ δὲν θὰ ἔχωσι παράπονον, διότι ἡ προθεσμία τῆς ἀποστολῆς τῶν διηγημάτων σας δὲν κεῖται εἰς μέλλον μακρὸν· δέχομαι τὸ διήγημά σας μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου. τὴν κρίσιν δὲ τοῦ διαγωνισμοῦ θὰ ἴδῃτε εἰς τὸ φύλλον τῆς 15ης Μαΐου.

Οἱ ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ μας τούτου εἶνε οἱ ἐξῆς :

Τὸ διήγημα νὰ εἶνε γεγραμμένον εἰς γλῶσσαν ἀπλῆν, ἀλλὰ στερουμένην χυδαῖσμων.

Νὰ μὴ εἶνε πολὺ μακρόν, δηλαδὴ νὰ μὴ εἶνε περισσότερον μιᾶς σελίδος.

Νὰ φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν, ὄνομα καὶ ψευδώνυμον, τοῦ διαγωνιζομένου καὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ.

Νὰ εἶνε εὐαναγνώστως γεγραμμένον.

Εἰς τὸ κριθὲν καλλίτερον ὄλων θὰ δοθῇ ὡς πρῶτον βραβεῖον εἰς τόμος χρυσόδετος ἐκ τῶν τοῦ Jules Verne· θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν κρίσιν τὸ βραβευθὲν διήγημα καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ βραβευθέντος.

τῶν τινων, θὰ δηλωθῇ δὲ συντόμως εἰς τί ἕκαστος τῶν διαγωνιζομένων προσέκοιεν.

δὲν τὸ ἐπερίμενα! Καλὰ ἔκαμες, **Νεράϊδα τοῦ Νεῦα** καὶ μοὶ τὸ ἔγραψες, παρακαλῶ μάλιστα καὶ ὄλους μου τοὺς φίλους νὰ τὸ πράττουν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει. — Εἰς δύο φίλους μου δὲν ἀπαντῶ, διότι τοῦ μὲν ἐνὸς ἡ ἐπιστολὴ εἶνε ἀνυπόγραφος, ὁ δ' ἄλλος ἐλησιμόνησε νὰ ὑπογράψῃ καὶ μὲ τὸ ἀληθές του ὄνομα· αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ εἶπα γιλιάκις! — Ἀγαπητόν μου **Ἄνθος τοῦ Μεγάλου Ῥεύματος**, δὲν ἔπρεπε μίαν μόνον ἀσκησιν νὰ στείλῃς καὶ νὰ παραπονήσῃς, διότι δὲν ἐδημοσιεύθη· στέλλε ἀρκετὰς ἵνα ἐκλέγῃς, ὡς κάμουν ὄλοι οἱ φίλοι μου. Φίλητος καὶ ἐκ μέρους μου τὴν ἀγαπημένην μου ἀδελφοφιλὰ σου **Ἡδὺν**, ἡ ὁποία, καθὼς μανθάνω, εἶνε πολὺ καλὸ κοριτσάκι καὶ δὲν ὁμοιάζει μὲ μερικά ἄτακτα παιδία ποῦ ἐγνώρισα κάποτε. — Μετ' εὐχαριστήσεως ἀνέγνωσα τοὺς στίχους σας, ἀγαπητοί μοὶ **Ἀριστείδη Παπαδόπουλε** καὶ **Ἰωσήφ Μωυσιάδου** κατ' ἀρχὴν ὅμως ἔργα συνδρομητῶν μου δὲν δημοσιεύω ὅσον καλὰ καὶ ἂν εἶνε ἀργότερα ἴσως προτείνω κανένα ποιητικὸν διαγωνισμόν, διότι μετ' εὐχαριστήσεως βλέπω ὅτι πολλοὶ φίλοι μου καταγίνονται εἰς τὴν ποίησιν. — Ἀγαπητῆ μου **Ροδοδάκτυλος Ἡώς**, στέλλε μου ἀσκήσεις σου καὶ μὲ τὴν σειράν των θὰ δημοσιεύωσι καὶ αἱ ἰδικαί σου· σήμερον δημοσιεύω μίαν· διατὶ νὰ νομίζῃς ὅτι προτιμῶ ἄλλους φίλους μου; Δὲν εἶμαι μεροληπτικός, ὄχι, παιδί μου ἢ μᾶλλον δὲν εἶμαι προκατειλημμένος ὑπὲρ ἢ κατὰ κανενός· ἀναλόγως ὅμως πρὸς τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν ἀπὸ τὰ γραφόμενα τοῦ καθενὸς σχηματίσω, τακτοποιῶ τοὺς φίλους μου εἰς τὴν καρδιά μου. Ὅλους ὅμως εἰς τὴν καρδίαν μου τοὺς ἔχω, νὰ εἴσθε ὄλοι βέβαιοι περὶ τούτου. Ὄνομάζεται μεροληψία αὐτό; — Καλὰ, **Ἐαρὶνὴ Μυρσίνη** μου, θὰ συμμορφωθῶ ταῖς ὁδηγίαις σου· εἰς τὸ ἐξῆς ὅμως σὲ παρα-

καλῶ ἐνωρίτερα νὰ μοὶ πέμπῃς τὰ γράμματά σου, ἂν θέλῃς ἐκτενεστέρον νὰ σοὶ ἀπαντῶ.

Ἡ Μαγευτικὴ Σπουδῆ συγγαίρει τὴν **Ἐργατικὴν Μέλισσαν** διὰ τοὺς ὀρθίους βαθμοὺς τῆς καὶ ἀσπάζεται τὴν **Εὐαίσθητον Καρδίαν**. — **Ἡ Σεληνοφώτιστος Νιξ** ἀσπάζεται τὴν **Γαλανόφθαλμον Νεράϊδα** καὶ τὴν **Νέαν Ἑλληνίδα**. — **Ἡ Μυσοδωτὶς** ἀσπάζεται τὴν **Ροδινωγέταν** καὶ τὴν **Ἐρατεινὴν Ἀντιγόνην**, πληροφορεῖ δὲ τὸ **Ἄνθος τῆς Καππάρεως** ὅτι εὐχαριστεῖται ἀνθοῦσα εἰς λειμῶνας ὑπὸ κυανούν, ἐρυθρόν (τὶ θὰ πῆ;) πρὸ πάντων ὅμως νὰ θάλλῃ ἐν τῇ Ἀλληλογραφίᾳ τοῦ «**Παιδικῷ Κόσμῳ**» (αὐτὸ μάλιστα, τὸ ἐνοῶ καὶ σοὶ τὸ εὐχομαι!). — **Ὁ Ἀνδροεὶς Ἀχιλλεὺς** ζητεῖ τ' ἀρχικὰ τοῦ **Ζουρλομανδύα**. — **Ὁ Ναύαρχος τοῦ Βοδπόρου** ἀσπάζεται τὸν **Νικηφόρον Ἄρην**, **Δίκαιον Ἀριστείδην**, **Φωτοδόλον Ἥλιον**, **Παπλωματάκι τοῦ Καθῆκοῦ** καὶ **Χριστόφορον Κολόμβου**. — **Ἡ Νέα Ἑλληνὶς τὴν Ἀνατέλλουσαν Σεληνήν** καὶ **Ἀνθομένην Λυγαρίαν**. — **Ὁ Πανοσόγος Ὀδυσεὺς** ἀσπάζεται τὸν **Φωτοδόλον Ἥλιον** καὶ τὸν **Ναύαρχον τοῦ Βοδπόρου**. — **Τὸ Παπλωματάκι τοῦ Καθῆκοῦ** ἀσπάζεται τὸν **Νικηφόρον Ἄρην**, **Δίκαιον Ἀριστείδην** καὶ **Δαφνοστεφῆ Ἀπόλλωνα**. — **Οἱ Ἀδελφοὶ Ἐκινεζῆ** ἀσπάζονται τοὺς ἐν Ἀδάνοις ἐξαδέλφους των **Καραγιουδούφογλου**.

«Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μου ἔχουσι πληρώσει ἐξάμνον συνδρομὴν, παρακαλοῦνται νὰ δηλώσωσιν ἐγκαίρως ἂν θὰ ἐξακολουθήσωσι λαμβάνοντες τὸ φύλλον, ἵνα μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ εἰς τὴν ἀποστολήν.»

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

107. Δίνιγμα.

Εἰς θαλάσσας μὲ εὕρσκεῖς ὡς καὶ εἰς τοὺς ποταμοὺς ὄχι ὅμως εἰς τὴν λίμνην, ἄλλ' εἰς τοὺς ὠκεανούς.
Ἐπὶ κεφαλῆς μὲ φέρουν ὁ στρατὸς κι' οἱ στρατηγοὶ τὸ σπαθί σου ἐγὼ στολιζῶ καὶ ὑπάρχω ἐν σιγῇ·
ἔχω φίλους τοὺς ἀστέρας, τοὺς συλλόγους ἀγαπῶ·
δὲν μὲ εὕρες; Σιὰ λυποῦμαι, ἀλλὰ δὲν θὰ σοῦ τὸ πῶ.

Νεαρὸς Ἑλληρ.

108. Στοιχειογράφος.

Ἄπ' τὸ στόμα σου ἐκφεύγῳ ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς πᾶς ὁ κόσμος μὲ γυρεύει γράμμα ἐν ἄνμου κολλήσῃς.
Ἐργατικὴ Μέλισσα.

109. Ἀκροδοτικίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πρωτευούσης κράτους εὐρωπαϊκοῦ.

1. Μάγισσα. 2. Βασιλεύς. 3. Ρήτωρ. 4. Νῆσος Αἰγαίου. 5. Κράτος. 6. Πτηνόν. 7. Ἦρω.

Ροδοδάκτυλος Ἡώς.

110. Μεθοδοτικίς.

1. Ἀστὴρ. 2. Ἀρχαῖος θεός. 3. Ὅρος τῆς Ἀσίας. 4. Νῆσος Ἑλληνικῆ. 5. Φυτόν. (*Νεράϊδα τοῦ Νεῦα.*)

111. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξων διὰ δύο ἄλλων πάντοτε τῶν

αὐτῶν σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις:
φῶρος, τόσα, οἶε, ἀπρίε. (*Ἐραία Πρίγκηπος.*)

112. Ἀστήρ.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαὶ διὰ γράμματων οὕτως, ὥστε καθέτω ν' ἀναγινώσκηται ὄνομα πόλεως, ὀριζοντίως στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, διαγωνίως νῆσος καὶ θεός.

Εὐαίσθητος Καρδία.

113. Οἰκίδος.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαὶ διὰ γράμματων οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσκηται εἰς τὴν μίαν πλευρὰν τῆς στέγης: θυγάτηρ ἡγεμόνος, εἰς τὴν ἄλλην: Νηρηΐς, εἰς τὴν βᾶσιν: ἀρχαῖος ποιητής, δεξιᾶ (ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω): ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, ἀριστερᾶ: βασιλεύς. Εἰς δὲ τὴν θύραν δεξιᾶ μὲν: πόλις τῆς Ἀφρικῆς, ἀριστερᾶ: εἶδος ἀμάξης, καὶ εἰς τὸν ἀνώφλιον: πρόβεισι. *Ἀρθισμένη Λυγαρία.*

114. Ἐρώτησίς.

Ποία λέξις τετρασύλλαβος ἔχει ἐν μόνον σύμφωνον; *Τριαλίττης.*

Ἐπεύθυνος Κ. ΒΑΟΥΣΟΣ.